

ת"ד 554/09/13 - מדינת ישראל נגד יוסף סולומונוב

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 554-09-13 מדינת ישראל נ' סולומונוב

27 אוקטובר 2015

לפני כבוד השופטת רונה פרסון
המאשימה
נגד
הנאשם
יוסף סולומונוב
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד לי לוי ועו"ד חנא קובטי

ב"כ הנאשם: עו"ד נחמי פינבלט

הנאשם: בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בגרימת תאונת דרכים עקב אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה, נהיגה רשלנית והתנהגות שגרמה חבלה של ממש לגוף ונזק לרכוש.

עסקין בתאונה מיום 3.6.13.

הנאשם יליד שנת 1948, נוהג משנת 1978 ולחובתו 16 הרשעות תעבורה קודמות האחרונה משנת 2013.

עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות (הק/1) של הנאשם מעלה כי לנאשם הרשעה בגרימת תאונת דרכים משנת 1988 ובחמש השנים האחרונות צבר לחובתו עבירות של אי ציות לתמרור עצור, שימוש בטלפון נייד, נהיגה בניגוד לאור אדום ברמזור ואי ציות לתמרור 402.

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש הפנתה לעברו התעבורתי של הנאשם. ציינה כי הולכת הרגל נפגעה בחבלות של ממש בעלות השלכה גם לעתיד והיא סובלת מ- 35% נכות כתוצאה מהתאונה. עתרה לגזור על הנאשם מאסר בפועל שנע בין 3 חודשים ל-12 חודשים והפנתה לפסיקה בעניין. בנוסף ביקשה לגזור על הנאשם פסילה ארוכה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם בטיעוניה ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות. הפנה לגילו של הנאשם, וותק הנהיגה שלו ועברו התעבורתי. טען כי נסיבות חייו של הנאשם קשות, הפנה למחלתה הנפשית כרונית של אשתו (הציג מסמכים) והסביר כי הנאשם הוא היחיד שמסיע אותה לבדיקות וטיפולים ומטפל בה. ביקש כי בית המשפט ייקח בחשבון את התנהלותה של הולכת הרגל אשר חצתה את הכביש על אף שראתה את רכבו של הנאשם. ביקש להסתפק בפסילת המינימום של 3 חודשים והגיש אסופת פסקי דין.

הנאשם עצמו הביע חרטה וביקש להתחשב בנסיבותיו המשפחתיות. טען כי בדרך כלל הוא נהג זהיר וכי לאחר התאונה עזר לנפגעת ואף והזמין עבודה אמבולנס וכי התאונה הייתה בלתי נמנעת. ציין כי הוא מטפל באשתו וביקש כי עונש הפסילה יהיה מינימאלי.

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, את עקרון ההלימה המנחה בענישה, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, ובתוך כך יתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר בתוך המתחם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

במכלול הנתונים שהובאו בפני אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירות כאן, אשר במרכזן גרימת חבלה של ממש, כולל פסילה בפועל לתקופה שבין 3 חודשים ועד 36 חודשים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי, קנס ומאסר בפועל במקרים המתאימים.

ברע"פ 2564/12 **קרני נ' מדינת ישראל**, עמדה המשנה לנשיא כב' השופטת מ' נאור (כתוארה דאז) על חשיבותה של הענישה ההולמת לא רק בתאונות קטלניות אלא גם בתאונות בהן נגרמת חבלה של ממש: **"לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן."** (24.6.12).

אין ספק כי תוצאות הפגיעה של המעורבים בתאונה מהווה שיקול נכבד בקביעת סוג ורמת הענישה אולם לא שיקול יחיד הוא אלא אחד ממכלול שיקולים וגורמים נוספים שעל בית המשפט לשיקול בבואו לגזור דינו של נאשם. יש לתת את הדעת גם על מידת הרשלנות בביצוע העבירות, וותק הנהיגה והעבר התעבורתי וזאת לצד שיקולי שיקום ונסיבות אישיות של הנהג. על בית המשפט לאזן בין כלל הגורמים בבואו לגזור את הדין בעניינו של הנהג הפוגע.

בעניינו, אין מחלוקת כי לנפגעת, הולכת הרגל, נגרמו חבלות חמורות כתוצאה מהתאונה כפי שעולה מהמסמכים אשר הוגשו לתיק בית המשפט וכי נקבעו לה 35 אחוזי נכות כתוצאה מהתאונה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות, הרי שהנאשם עמד על זכותו לשמיעת הראיות בתיק ומשכך אף נחשפתי למלוא חומר החקירה, שמעתי את עדות הבוחן, עדות הנפגעת, את הנאשם עצמו ואת יתר הראיות בתיק.

אין ספק כי רשלנותו של הנאשם היא שגרמה לתאונה ולתוצאותיה. הנאשם צריך ויכול היה לצפות כי הולכי רגל יבקשו לרדת מהמדרכה ולחצות את מעבר החציה המצוי במקום ומשכך היה עליו לנקוט בזהירות הנדרשת.

יחד עם זאת, מידת רשלנותו של הנאשם אינה "זועקת לשמים".

התחשבתי בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם. הנאשם בן 67, עם וותק נהיגה של 37 שנים וללא עבר תעבורתי מכביד. הנאשם סועד את אשתו ונזקק לרישיונו על מנת להסיע אותה לטיפולים. התרשמתי כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו וכי החרטה אותה מביע היא חרטה אמיתית.

התרשמתי כי הסיכון מצד הנאשם לחזרתיות נמוך ולא מצאתי אצלו רמת מסוכנות אשר מצדיקה הטלת עונש של מאסר בפועל.

עיינתי בפסקי הדין (א/1) אליהם הפנה ב"כ הנאשם אך כל מקרה לגופו ולנסיבותיו.

לאור כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את כל הטיעונים, הן לחומרא והן לקולא, תוצאות התאונה וחומרת הפגיעות, חומרת העבירות, נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, עברו התעבורתי של הנאשם ויתר הנסיבות בתיק, אני גוזרת את דינו כדלקמן:

אני פוסלת את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים בפועל.

הפסילה תחל בתאריך 29.11.2015 אך תחושב כנגד הפקדה.

בית המשפט מסביר לנאשם כי עליו להפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט, ואם אין בידיו רישיון נהיגה עליו להפקיד תצהיר ערוך כדין.

אני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 2 חודשים. הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם בתוך תקופה של 3 שנים יעבור את אחת העבירות שלהלן ויורשע בגינה.

ואלה העבירות: עבירה של נהיגה בעת פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), או גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש.

אני פוסלת את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה עבירה שעליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בגינה, תוך התקופה האמורה או לאחריה.

אני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך ₪ 4,000 או 40 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.12.2015.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבל שוברי תשלום.

מודעת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 יום.

המסמכים הרפואיים מוחזרים לידי ב"כ הנאשם.

ניתן והודע היום י"ד חשוון תשע"ו, 27/10/2015 במעמד הנוכחים.

רונה פרסון , שופטת

הוקלדעלידידליהלינבנד